

ماهی‌گیری تعیین می‌شوند. این قوانین با توجه به زیستگاهی که ماهی‌گیری در آن انجام می‌شود، متفاوت و در گذر زمان با توجه به پویایی اکوسیستم به‌روز می‌شوند.

کلمات کلیدی

ماهی‌گیری با قلاب، اکوتوریسم، گردشگری، شیلات، صید مسئولانه، استانداردهای ماهی‌گیری

مقدمه

توسعه همواره با پیامدهایی همراه بوده است و گردشگری نیز پیامدهای بسیاری به دنبال دارد که سلامت محیط‌زیست و اکوسیستم را به خطر می‌اندازد. امروزه، جهت کاهش این پیامدها شیوه جدیدی از گردشگری به نام اکوتوریسم به وجود آمده است. در اکوتوریسم منظره‌ای بکر یا نیمه بکر انتخاب می‌شود و هدف آن کسب اطلاعات و لذت بردن از تنوع طبیعی و فرهنگی شکل گرفته در بستر آن اکوسیستم است. به دلیل توجه اکوتوریسم به هماهنگی با محیط زیست و ارتقاء کیفیت زندگی و فرهنگ جامعه محلی، می‌توان آن را یکی از راه‌های دوستی با طبیعت دانست (Lee and Jan, 2017). همچنین، رونق اقتصادی متعاقب آن و وابستگی به وجود منابع طبیعی و لزوم بکربودن منابع طبیعی جهت بقا و استمرار اکوتوریسم، سبب افزایش انگیزه و مشارکت در راستای حفظ و احیاء محیط‌زیست خواهد شد (Santarém و همکاران، ۲۰۲۰).

اکوتوریسم رویکردی نوین در طبیعت‌گردی است که به شکل‌های متفاوتی وجود دارد. این شیوه از گردشگری با سرعت قابل توجهی در حال رشد است و تا ۵ درصد گردشگری در جهان را شکل می‌دهد (Huo و همکاران، ۲۰۲۴).

فعالیت‌های تفریحی که با طبیعت گره خورده‌اند می‌توانند در قالب اکوتوریسم اجرا شوند تا پایداری منابع طبیعی لازم برای آن‌ها تضمین شود.

ماهی‌گیری با قلاب از دیدگاه اکوتوریسم

فاطمه مطلبی‌زاده

دانشجوی کارشناسی رشته علوم و مهندسی محیط‌زیست دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

ftmmotiz003@gmail.com

چکیده

اکوتوریسم، رویکرد جدیدی از گردشگری است که برای کاهش آسیب‌های احتمالی گردشگری به‌خصوص آسیب‌های محیط‌زیستی، شکل گرفته است. یکی از فعالیت‌هایی که می‌توان آنرا در قالب اکوتوریسم اجرا و مدیریت کرد، ماهی‌گیری با قلاب است. چنانچه در این فعالیت، استانداردهای لازم، رعایت نشود، می‌تواند آثار مخربی بر محیط‌زیست نظیر کاهش ذخایر آبزیان، آلودگی منابع آبی و تخریب زیستگاه داشته باشد. استانداردهای

لازم با توجه به فاکتورهایی مانند زمان، مکان و وسایل

می‌تواند تنها برای ماهیگیری سفر کرده باشد که در این صورت به عنوان گردشگر اختصاصی (specialist) شناخته می‌شود. در صورتی که گردشگر، ماهیگیری را در کنار سایر فعالیت‌های تفریحی در نظر گرفته باشد، آن را گردشگر عمومی (generalist) می‌نامند. نکته قابل توجه این است که در هر دو قالب گردشگر، موارد خدمات گوناگونی در حوزه ماهیگیری ارائه می‌شود که می‌توان برای آن‌ها برنامه‌ریزی کرد (Borch و همکاران، ۲۰۰۸).

ماهیگیری گردشگری به دلیل سود اقتصادی آن مخصوصاً در مواردی که دخیل آبریان در حال کاهش است، مورد استقبال قرار می‌گیرد (Cheong, 2003). برآورد شده‌است که ماهی در ماهیگیری تفریحی می‌تواند تا ۴۰ برابر نسبت به ماهیگیری صنعتی، ارزش بیشتری داشته‌باشد (Zwirn و همکاران، ۲۰۰۵). از همین جهت، بررسی ماهیگیری از دیدگاه اکوتوریسم حائز اهمیت است و در این مطالعه سعی بر این بوده که بررسی شود که این فعالیت چگونه می‌تواند در قالب اکوتوریسم انجام شود تا علاوه بر مزیت‌های اقتصادی به سایر اهداف اکوتوریسم مانند افزایش رفاه جامعه محلی، آموزش و حفاظت از محیط‌زیست نیز دست یافت.

گردشگری بر پایه شیلات (Fisheries-based ecotourism) توجه زیادی را در سال‌های اخیر به خود جلب کرده است و با سرعت زیادی در حال افزایش است. هرچند این نوع از گردشگری تعریف مشخصی ندارد ولی ماهیگیری تفریحی یکی از فعالیت‌های محبوب گردشگران تلقی می‌شود که کمک بزرگی به اقتصاد منطقه است (Brownscombe و همکاران، ۲۰۱۹).

ماهیگیری، فعالیتی است که در آن ماهی برای مصرف خوراکی یا فعالیت ورزشی گرفته می‌شود. پیشینه تاریخی ماهیگیری به شروع زندگی انسان و تلاش بشر برای جمع‌آوری غذا بازمی‌گردد؛ در اسناد مختلفی مانند نقاشی‌های مصر باستان و یا نقاشی‌های سنگی جنوب آفریقا آثاری از ماهیگیری و استفاده از ماهیان دیده می‌شود (Lundbeck and Sahrhage, 2021).

ماهیگیری گردشگری را می‌توان نوعی از فعالیت ماهیگیری دانست که در آن، فرد ماهیگیر یا angler به قصد تفریح در مقصد سفر خود به آن می‌پردازد و این فعالیت در طول زمان تبدیل به یکی از فعالیت‌های محبوب برای گردشگران شده‌است. گردشگر

(Mordue, 2016). هرچند فعالیت‌های ماهیگیری به دلیل ماهیت مصرفی، از اکوتوریسم به دورند ولی زمانی که ماهیگیری به صورت Catch and release (C&R) یا رها کردن ماهی بعد از گرفتن آن انجام شود، می‌تواند به عنوان گردشگری پایدار شناخته شود (Cheong, 2003).

جهت دستیابی به نتایج مطلوب، مدیریت ماهیگیری باید از هر سه دیدگاه اجتماعی، اقتصادی و محیط‌زیستی صورت گیرد. این بدین منظور است که بین این سه رکن توسعه باید تعادل و تناسب برقرار باشد. باید توجه شود که در این فعالیت بین استفاده از منابع محیطی و تغییرات احتمالی در ارزش‌های اجتماعی در رابطه با استفاده از منابع و همچنین بین استفاده از منابع محیطی و رونق اقتصادی حتما تناسب و تعادل حاکم باشد. علاوه بر این، توجه به حفظ ارزش‌های اجتماعی توأم با توسعه اقتصادی، ضروری است. از آنجایی که هر سه رکن مذکور، از اجزای اکوتوریسم هستند این ضوابط باید مورد توجه بسیاری قرار گیرند (Mozumder و همکاران، ۲۰۱۸).

علاوه بر اعمال ضوابط بالا، اصول فنی برای ماهیگیری با قلاب نیز وجود دارد که برای برنامه‌ریزی این فعالیت در قالب اکوتوریسم باید با آن‌ها آشنا بود. در ادامه فاکتورهای مهم در رابطه با این موضوع توضیح داده شده‌است.

مکان

ماهیگیری با قلاب می‌تواند در تمامی اکوسیستم‌های آبی مانند دریاچه‌ها، رودخانه‌ها، مصب‌ها و دریاها انجام شود. این فعالیت نوعی تفرج گسترده است و نیاز به زیرساخت ندارد و انتخاب مکان ماهیگیری با فاکتورهای دیگری مانند در دسترس بودن، گونه‌های منطقه، فصل انجام ماهیگیری و قوانین مربوطه انجام می‌شود. در بحث مدیریت برای برنامه‌ریزی و توسعه گردشگری بر پایه شیلات، این عمل با عنوان برنامه‌ریزی مکانی (spatial planning)

در ایران با وجود پهنه‌ها و اکوسیستم‌های آبی غنی، پیاده‌سازی اصولی این نوع از گردشگری می‌تواند منفعت اقتصادی زیادی برای کشور به همراه داشته باشد که علاوه بر کمک به حل مشکلات اقتصادی و معیشتی، می‌تواند به حفظ محیط‌زیست و منابع طبیعی به‌خصوص منابع شیلاتی کشور کمک کند. در چند مطالعه ظرفیت لرستان و دزفول برای گسترش این نوع از گردشگری بررسی شده‌است (غلامی فرد و صیادزاده، ۱۴۰۱؛ فروتنی و صالحی، ۱۳۹۷).

اما فعالیت ماهیگیری با قلاب برای قرارگیری در قالب اکوتوریسم به قواعدی نیاز دارد که سعی شده‌است در ادامه به آن‌ها پرداخته شود.

مواد و روش

ماهیگیری با قلاب (angling) نوعی از ماهیگیری است که در آن از قلاب برای صید ماهی استفاده می‌شود. اگرچه خود ماهیگیری با قلاب بر اساس طعمه مورد استفاده، نحوه پرتاب قلاب و یا مکان ماهیگیری انواعی دارد ولی آنچه در اینجا از نظر اکوتوریسم اهمیت دارد، نوعی از ماهیگیری است که در آن فرد در فرایند ماهیگیری نقش فعال ایفا می‌کند. بنابراین در اینجا از انواعی از ماهیگیری‌های با قلاب که توانایی صید همزمان چند ماهی را دارند و بیش از آنکه جنبه تفریحی و ورزشی (recreational) داشته باشند جنبه صنعتی دارند، باید صرف نظر کرد.

اولین سند موجود که ماهیگیری با قلاب را بررسی می‌کند با عنوان The treatise of fishing with an angle Dame از Juliana Berner مربوط به قرن ۱۵م میلادی است و پس از آن Izzak Walton کتابی را به عنوان The Compleat Angler or, The Contemplative Man's Recreation در سال ۱۶۵۳ نوشت که در آن ماهیگیری با قلاب را راهی برای لذت از طبیعت و فاصله گرفتن از زندگی شهری دور از طبیعت می‌دانست

ضروری است. همچنین استفاده از بازخورد، جریمه و حتی تشویق می‌تواند تاثیر مثبتی داشته باشد (Brownscombe و همکاران، ۲۰۱۹).

قوانین و استانداردهای متعددی در رابطه با ماهیگیری تفریحی وجود دارد که سازمان‌های متولی، آن‌ها را به‌روزرسانی می‌کنند. به عنوان مثال برای گونه روغن‌ماهی اطلسی (*Gadus morhua*) مقررات زیر توسط اداره ملی اقیانوسی و جوی آمریکا تعیین شده‌است (وبسایت NOAA، آخرین بازدید: ۲۰ مهرماه ۱۴۰۳)؛

در خلیج من (Gulf of Maine):

- فصل مجاز: ۱ سپتامبر تا ۳۱ اکتبر (معادل اواسط شهریور تا اواسط آبان)
- حداقل اندازه: ۲۳ اینچ (معادل تقریباً ۵۸/۰ متر)
- تعداد قابل برداشت: یک ماهی در روز

انجام می‌شود و مکان‌هایی که پتانسیل لازم برای گسترش این نوع از تفرج را دارند، برنامه‌ریزی می‌شوند (Mozumder و همکاران، ۲۰۱۸).

زمان

زمان در بحث گردشگری بر پایه شیلات در اغلب موارد یک فاکتور محدودکننده است. محدودیت‌های زمانی برای حفظ ذخایر آبزیان وضع می‌شود تا در زمان‌های حساس مثل تخم‌ریزی آبزیان از صید آن‌ها جلوگیری شود (Brownscombe و همکاران، ۲۰۱۹). محدودیت‌های زمانی برای صید، معمولاً بر اساس گونه در نظر گرفته می‌شود؛ برای مثال اداره ملی اقیانوسی و جوی آمریکا برای گونه‌های مختلف، محدودیت زمانی تعریف کرده است که این مقررات در صورت تغییر شرایط محیطی، تغییر می‌کنند (NOAA).

خارج از خلیج من:

- ۱-۳۱ مه و ۳۱ سپتامبر تا ۳۰ آوریل (معادل اواسط مهر تا اواسط اردیبهشت)
- حداقل اندازه: ۲۳ اینچ (معادل تقریباً ۵۸/۰ متر)
- تعداد قابل برداشت: ۵ ماهی در روز

قوانین و مقررات

برای حفاظت از تنوع‌زیستی شیلات، فاکتورهای زیادی باید رعایت شوند تا آسیبی به ذخایر آبزیان وارد نشود. هرچند کارایی تمامی قوانین و مقررات وضع‌شده در این زمینه به رفتار و عملکرد ماهیگیران نیز بستگی دارد و آموزش ماهیگیران نتیجه مطلوبی به دنبال خواهد داشت ولی وجود چنین مقررات و دستورالعمل‌هایی

تکنیک catch and release روشی است که با حذف استفاده مصرفی از ماهیان امکان قرارگیری ماهیگیری با قلاب را در زیرگروه فعالیت‌های اکوتوریسم ایجاد می‌کند. البته درصد موفقیت در بقای ماهی در این روش بستگی به شرایط گرفتن و رها کردن ماهی دارد که خود این موضوع بستگی به رفتار ماهیگیر و عوامل محیطی (مانند دمای آب) و عوامل بوم‌شناختی دارد. وسایل انتخابی و نوع ماهیگیری و نحوه رها کردن ماهی نقش بسیار زیادی در موفقیت catch and release دارد. نوع گونه و اندازه جمعیت آن، یکی از عواملی تعیین کننده در چگونگی رفتار در ماهیگیری محسوب می‌شود.

مقررات وضع شده برای ماهیگیری، شامل فاکتورهای زیادی است که یکی از آن‌ها زمان است. مقررات با توجه به مکان موردنظر برای ماهیگیری نیز متفاوت خواهند بود. علاوه بر این، مقررات می‌توانند شامل استانداردهای مربوط به تجهیزات ماهیگیری مانند نوع قلاب، طعمه و یا انواع چرخ‌دنده چوب ماهیگیری باشند و استفاده از بعضی مدل‌ها را محدود کنند. این موارد به‌خصوص جهت کاهش آسیب‌های زنده‌گیری و رهاسازی نظیر مدت زمانی که ماهی خارج از آب است و یا جهت کاهش استرس وارد شده به ماهی مهم است (Brownscombe et al., 2019). شکل ۱، نمونه‌ای از این مقررات که توسط انجمن بین‌المللی ماهیگیری ورزشی ارائه شده‌است را نشان می‌دهد.

Illustrated Guide to Equipment Regulations

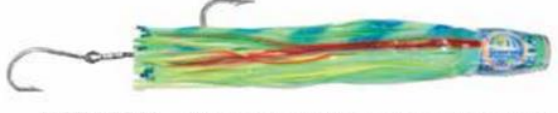
Natural Baits and Artificial

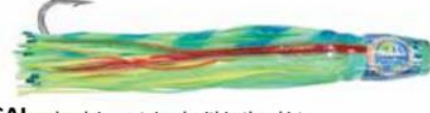
LEGAL if eyes of hooks no more than 45.72 centimeters (18 inches) apart in baits and no more than 30.45 centimeters (12 inches) apart in lures. **ILLEGAL** if eyes further apart than these distances.

LEGAL as eyes of hooks are no less than a hook's length apart and no more than 30.45 centimeters (12 inches) apart, and the trailing hook does not extend more than a hook's length beyond the skirt.

NOT LEGAL as the second or trailing hook extends more than the hook's length beyond skirt. See also two hook rigs.

LEGAL as hook is contained within the skirt.

NOT LEGAL in bait or lures as eyes of hooks are less than a hook's length (the length of the largest hook) apart.

NOT LEGAL as the single hook extends more than its length beyond the skirt.

LEGAL as eyes of hooks are no less than a hook's length apart and no more than 45.72 centimeters (18 inches) in baits and 30.45 centimeters (12 inches) in lures.

NOT LEGAL as back hook is not firmly imbedded in or securely attached to bait and is a dangling or swinging hook.

LEGAL in baits and lures. The point of one hook is passed through the eye of the other hook.

LEGAL as both hooks are firmly imbedded or securely attached to bait. Would not be legal if eyes of hooks were more than 45.72 centimeters (18 inches) apart.

شکل ۱- برخی استانداردهایی که ماهیگیران باید رعایت کنند

(منبع: وبسایت [انجمن بین‌المللی ماهیگیری ورزشی](#)، آخرین دسترسی: ۲۰ مهرماه ۱۴۰۳).

شرایط این رشته و بهبود مسائل محیط زیستی مربوط به آن دارد.

نتیجه‌گیری

ماهی‌گیری با قلاب یکی از فعالیت‌های تفریحی است که هر روزه به محبوبیت آن افزوده شده و پتانسیل زیادی در رونق اقتصادی و بهبود زندگی جامعه محلی و حفظ محیط‌زیست دارد. به همین دلیل، بررسی این فعالیت از دیدگاه اکوتوریسم و قرار دادن آن در قالب این شیوه جدید گردشگری می‌تواند علاوه بر کاهش آسیب‌های محیط‌زیستی که ماهی‌گیری در حالت معمول دارد، به حفظ منابع زیستی و فرهنگی کمک کند. قبل از پیاده‌سازی هرگونه برنامه‌ای برای توسعه این فعالیت باید تمامی فاکتورها و استانداردهای مربوط به ابعاد مختلف آن، بررسی شود تا حداقل آسیب محیط‌زیستی به وجود آید و علاوه بر این، کمترین قیمت تمام شده برای گردشگر وجود داشته باشد زیرا این مهم، در استقبال گردشگران تعیین‌کننده است (Brownscombe و همکاران، ۲۰۱۹).

ماهی‌گیری ورزشی نیز فعالیتی پرسود است که با توجه به پتانسیل‌های ایران می‌توان آن را در حوزه گردشگری گسترش داد اما به دلیل فقدان مدیریت جامع و منسجم و ارتباط با جوامع بین‌المللی در این زمینه، نتایج مطلوبی به دنبال نداشته است.

ایجاد سیستم مدیریتی منسجم، نظارت بر اجرای قوانین و آموزش صیادان و رعایت اصول توسعه پایدار جهت انجام فعالیت ماهی‌گیری در چارچوب اکوتوریسم ضروری است (لبافی و همکاران، ۱۴۰۰؛ مهر و همکاران، ۱۴۰۳).

منابع

- دانش‌مهر، علی؛ خسروی‌زاده، محمد؛ زارع، پرویز؛ شیری، نیما و درخشش، نگین. ۱۴۰۳. نقش آگاهی و شناخت زیست‌محیطی صیادان محلی شهرستان آبادان در انجام

البته الگوهایی نیز وجود دارند که برای تمامی گونه‌ها صدق می‌کنند؛ به همین دلیل آموزش ماهیگیران و تصویب قوانین مناسب در این زمینه از اهمیت زیادی برخوردار است (Brownscombe و همکاران، ۲۰۱۷).

یکی دیگر از مقرراتی که وجود دارد در مورد سایز ماهی است که به سه شکل می‌تواند باشد. در یکی از این حالت‌ها حداقل اندازه ماهی (Minimum Length Limit) تعیین می‌شود و فقط صید ماهی‌هایی بزرگتر از اندازه تعیین شده مجاز است. در حالت دیگر، حداکثر اندازه ماهی (Maximum Length Limit) تعیین می‌شود که هدف آن بهبود اندازه جمعیت است. حالت دیگری نیز وجود دارد که ترکیبی از حالت اول و دوم است و برای حفاظت از ماهیان جوان و بزرگ به وجود آمده است. تعیین اینکه کدام یک از این سه حالت مناسب است، به مطالعه جمعیت ماهی و رفتار ماهیگیران بستگی دارد (Ayllón و همکاران، ۲۰۱۹).

ماهیگیر برای صید ماهی به مجوز نیاز دارد که با درخواست به سازمان‌های متولی می‌توان آن را دریافت کرد. در ایران برای اخذ این مجوز نیاز به ثبت درخواست غیرحضوری به سازمان حفاظت از محیط زیست و دفتر حفاظت و مدیریت حیات وحش است. این مجوز دارای زمان، مکان و سایر استانداردهای لازم برای حفاظت از تنوع زیستی است (وبسایت [سازمان حفاظت از محیط زیست ایران](#)، آخرین بازدید: ۲۰ مهرماه ۱۴۰۳).

ماهیگیری ورزشی می‌تواند آسیب‌های زیادی به محیط زیست وارد می‌کند که در صورت کنترل نکردن آن بعضی از آن‌ها می‌توانند غیرقابل جبران باشند که آلودگی، کاهش ذخایر آبزیان، ورود گونه مهاجم و تخریب زیستگاه، بخشی از آسیب‌های مذکور است. (Brownscombe و همکاران، ۲۰۱۹). برای کاهش احتمال این آسیب‌ها، استانداردهای مربوط به ماهیگیری با قلاب، متناسب با پیشرفت تجهیزات و دانش مربوط به آن تغییر می‌کند. انجمن‌ها و سازمان‌های متعددی در جهان روی این مسئله کار می‌کنند. در ایران نیز انجمن ماهیگیری ورزشی وجود دارد که سعی در ارتقای

- Lee, T. H., & Jan, F.-H. (2017). Ecotourism Behavior of Nature-Based Tourists: An Integrative Framework. *Journal of Travel Research*, 57(6), 792–810.
<https://doi.org/10.1177/0047287517717350>.
- Mordue, T. (2016). Game-angling Tourism: Connecting People, Places and Natures. *International Journal of Tourism Research*, 18(3), 269–276.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1002/jtr.2003>.
- Mozumder, M. M. H., Uddin, M. M., Schneider, P., Islam, M. M., & Shamsuzzaman, M. M. (2018). Fisheries-based ecotourism in Bangladesh: Potentials and challenges. *Resources*, 7(4).
<https://doi.org/10.3390/resources7040061>.
- Sahrhage, D., & Lundbeck, J. (2012). *A History of Fishing*. Springer Berlin Heidelberg.
<https://books.google.com/books?id=HcPuCAAAQBAJ>.
- Santarém, F., Saarinen, J., & Brito, J. C. (2020). Desert Conservation and Management: Ecotourism. در *Encyclopedia of the World's Biomes: Volumes 1-5 V2-259-V2-273*. Elsevier.
<https://doi.org/10.1016/B978-0-12-409548-9.11827-5>.
- Zwirn, M., Pinsky, M., & Rahr, G. (2005). Angling ecotourism: Issues, guidelines and experience from Kamchatka. *Journal of Ecotourism*, 4(1), 16–31. <https://doi.org/10.1080/14724040508668435>.
- <https://www.doe.ir/?961106/%D8%B3%D8%A7%D9%85%D8%A7%D9%86%D9%87%D8%B5%D8AF%D9%88%D8%B1-%D9%BE%D8%B1%D9%88%D8%A7%D9%86%D9%87%D8%B4%DA%A9%D8%A7%D8%B1-%D9%88-%D8%B5%DB%8C%D8%AF>.
- <https://www.fisheries.noaa.gov/new-england-mid-atlantic/recreational-fishing/recreational-fishingregulations-species#mola-mola-ocean-sunfish>.
- <https://igfa.org/international-angling-rules/>.
- صید مسئولانه، نشریه شیلات (مجله منابع طبیعی ایران)، دوره ۷ دوره ۷، شماره ۲، خرداد ۱۴۰۳، صفحه ۱۷۱–۱۵۷.
- فروتنی، فرزانه و صالحی، خدیجه هما، ۱۳۹۷، برنامه‌ریزی گردشگری در زمینه حیات‌وحش شهرستان دزفول، فصلنامه فضای جغرافیایی، پیاپی ۶۲ (تابستان ۱۳۹۷)، صفحات ۳۱ تا ۴۴.
- غلامی فرد، علی و صیادزاده، گلناز، ۱۴۰۱، معرفی ظرفیت های استان لرستان در گردشگری ماهیگیری ورزشی، اولین همایش ملی گردشگری در استان لرستان "مدل ها و روش های توانمندسازی گردشگری (با محوریت استان لرستان)، خرم آباد".
- لبافی، سمیه؛ خجیر، یوسف؛ صباغی، مصطفی و مقدم‌زاده، هادی. ۱۴۰۰. شناسایی اجزای مدل کسب‌وکار پلتفرم‌های گوشه‌ای (مورد مطالعه: پلتفرم ماهیگیری ورزشی ایران)، فصلنامه علمی-پژوهشی مدیریت اطلاعات، دوره ۷، شماره ۲ - شماره پیاپی ۱۳ (اسفند ۱۴۰۰)، صفحه ۲۴۷–۲۲۹.
- Ayllón, D., Nicola, G. G., Elvira, B., & Almodóvar, A. (2019). Optimal harvest regulations under conflicting tradeoffs between conservation and recreational fishery objectives. *Fisheries Research*, 216, 47–58.
<https://doi.org/10.1016/j.fishres.2019.03.021>.
- Brownscombe, J. W., Danylchuk, A. J., Chapman, J. M., Gutowsky, L. F. G., & Cooke, S. J. (2017). Best practices for catch-and-release recreational fisheries – angling tools and tactics. *Fisheries Research*, 186, 693–705.
<https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.fishres.2016.04.018>.
- Cheong, S.-M. (2003). Privatizing tendencies: Fishing communities and tourism in Korea. *Marine Policy*, 27, 23–29.
[https://doi.org/10.1016/S0308-597X\(02\)00047-7](https://doi.org/10.1016/S0308-597X(02)00047-7).
- Huo, H., Chen, J., & Li, W. (2024). Applying Ecotourism Knowledge and Destination Image in Planned Behavior Theory in Ecotourism. *Polish Journal of Environmental Studies*, 33(1), 685–695.
<https://doi.org/10.15244/pjoes/172047>.

